

Ξεκίνησα να εργάζομαι σε call center σε μια προσπάθεια να αποτινάξω από πάνω μου το άγχος και το στρες που νιώθουν όλοι οι νέοι που ζουν με τους γονείς τους και τους πνίγει ότι μέσα στο ίδιο τους το σπίτι δεν μπορούν να προσφέρουν τίποτα και ότι γίνονται βάρος στην οικογένεια τους.

Δυστυχώς στις μέρες μας οι εργασιακοί τομείς οι οποίοι γνωρίζουν άνθιση είναι οι τομείς που προσφέρουν απλόχερα πενιχρά αμειβόμενη εργασία το οποίο συνεπάγεται και πενιχρά εργασιακά δικαιώματα.

Κάποιος που δεν έχει εργαστεί σε call center μπορεί να υποθέσει ότι είναι ένας χώρος στον οποίο απασχολούνται κυρίως φοιτητές κι όμως αυτό δεν ισχύει πια μιας και άνθρωποι οικογενειάρχες πατεράδες και μανάδες αποτελούν ένα μεγάλο ποσοστό των απασχολούμενων.

Όπως οι περισσότεροι ξεκίνησα με την ελάχιστη διάθεση να γίνω τηλεφωνικός πωλητής εργάστηκα στην On Line Sales όπου εκεί η κατάσταση ήταν τραγική πέραν του ότι καθημερινά επιβαλλόταν να πιάνεις τον στόχο τον οποίο αν δεν τον έπιανες υπήρχε γκρίνια από τους προϊστάμενους, το αφεντικό ως άλλος δουλέμπορος ερχόταν και ανακοίνωνε ότι επειδή δεν έχουμε πιάσει τον στόχο του μήνα οποίος δεν κάτσει 3 ώρες επιπλέον την ημέρα να έρθει να παραιτηθεί, τόσο απλά! Ο μισθός από την άλλη είτε θα καθυστερούσε είτε θα ήταν κουτσουρεμένος και άντε ψάξε να βρεις το γιατί. Μετά από κάποιους μήνες εργάστηκα στην Mediatel εκεί η κατάσταση ήταν κάπως πιο επαγγελματική στην αρχή, τα χρήματα έμπαιναν στην ώρα τους, τι να το κάνεις όμως όταν υπογράφεις κάθε μήνα σύμβαση με ωρομίσθιο 2,93ευρω καθαρά. Στην εταιρία αυτή φαινόταν να υπάρχει εξέλιξη για τους εργαζόμενους όμως αυτό ήταν μια πλάνη καθώς διαπίστωνες ότι απλοί πωλητές που αναβαθμίζονταν στη ουσία ήταν φίλοι, συγγενείς ή ότι άλλο των προϊστάμενων.

Προσωπικά μετά από κάποιους μήνες εργασίας μου εκεί μου προσφέρθηκε μια άλλη θέση στην εταιρία εν μέρει πιο ξεκούραστη αλλά με λίγο λιγότερα χρήματα από τους προϊστάμενους μου αυτό αντιμετωπιζόταν ως προνόμιο και δυστυχώς αυτές οι "προνομιακές" θέσεις έκαναν τους συναδέλφους που τις κέρδιζαν να μην αντιδρούν και να σιωπούν σε αδικίες εις βάρος τους και εις βάρος άλλων συναδέλφων. Όταν λοιπόν κάποια άτομα αντδράσαμε σε μια αδικία που έγινε εις βάρος μας και πολλών συναδέλφων μας (δυστυχώς πολλοί δεν αντέδρασαν), σε μια εντονη συζητηση που ειχαμε με τον προϊστάμενο, μας άφησε να εννοηθεί ότι δεν υπάρχουν δικαιώματα για τους εργαζόμενους εκεί παρά μόνο υποχρεώσεις. Επίσης υπήρξαν και έμμεσες απειλές για απόλυση. Μετά από λίγες ημέρες απλά μας γύρισαν ξανά ως τιμωρία στο τμήμα των πωλήσεων.

Εκεί που θέλω να καταλήξω είναι ότι πρώτη φορά βλέπω τόσους πολλούς ανθρώπους της βιοπάλης να δέχονται την ίδια αδικία και να μην αντιδρούν, κάτι το οποίο εσφαλμένα συμβαίνει και αυτό γιατί οι περισσότεροι ξέρουν ότι δεν έχουν κάποιο μέλλον σε αυτού του είδους εταιρίες ή ακόμα χειρότερα υπάρχουν "συνάδελφοι" οι οποίοι πρόθυμα θα εκτελέσουν εντολές προϊσταμένων εις βάρος συναδέλφων ώστε να επωφεληθούν.

Μην φοβηθείτε να εργαστείτε σε call center είναι ψυχοφθόρα δουλειά αλλά ποιά δουλειά δεν είναι? Θα γνωρίσετε αξια άτομα και θα μοιραστείτε κοινές ανησυχίες οι οποίες μπορούν να σας κάνουν να αντιδράσετε, κάτι το οποίο χαρίζει ελπίδα σε εσάς και θα είναι προς όφελος όλων!

Π.Β.

Δημοσιεύτηκε στο 4ο φύλλο της εφημερίδας «εργατικός τύπος»